

HỒI THỨ SÁU MƯƠI TÁM TỰ TẠI VÌ ĐÂU MẮC BỆNH ĐIÊN

Sử bà bà nói:

-Gã họ Lục ngày thường đầu óc điên loạn. Sao người biết là sư phụ đã hạ thủ giết gã?

Phong Vạn Lý đáp:

-Bọn đồ nhi thấy Lục sư đệ bị chết một cách thảm hại vội chạy đến báo với sư phụ. Ngờ đâu sư phụ cười ha hả đáp: "Gã đáng chết lắm ! Chết là phải ! Ta hỏi gã: giữa ta và Chuồng Môn phái Thiếu Lâm là Phổ Pháp đại sư trong hai người, võ công ai cao hơn ai? Thằng lỏi dám nói những những gì công phu bản phái sở trường về kiếm chiêu biến ảo mà võ công phái Thiếu Lâm thì rộng lớn tinh thâm. Môn phái nào cũng có tuyệt nghệ của nó. Về kiếm pháp bản phái hơn phái Thiếu Lâm còn nói về toàn thể võ công thì phái Thiếu Lâm đã sáng lập hơn ngàn năm nay, những chỗ sở đắc của họ so với bản phái dĩ nhiên phải hơn nhiều."

Sử bà bà nói:

-Gã đáp như vậy là khéo lắm. Thằng ngốc họ Lục đã học được hồi nào lời lẽ tinh thông như vậy? Nói riêng về kiếm pháp thì phái Tuyết Sơn cũng chưa thấy có chỗ nào đặc biệt hơn "Đạt Ma Kiếm Pháp" của người ta. Hừ. Vậy rồi lão chó chết bảo sao?

Phong Vạn Lý đáp:

-Sư nương mặt sát sư phụ như vậy, đệ tử không dám nói nữa.

Sử bà bà tức giận hỏi:

-Bây giờ người lại làm bộ tôn kính sư phụ rồi ư? Chà, vậy mà lúc ta chưa quay về thành Lăng Tiêu, sao người dám cấu kết với phường phản bạn, ngỗ ngược sư môn.

Phong Vạn Lý quỳ hai gối xuống dập đầu đáp:

-Tội đệ tử thật đáng muôn thác.

Sử bà bà nói:

-Hừ ! Bọn đồ đệ lão chó chết gã nào cũng dùng chữ "Vạn" làm chữ lót và tên nào cũng có cái tên hay hay. Theo ý ta thì tụi người đều nên đặt là "Vạn Tử" mới đúng: Phong Vạn Tử, Cảnh Vạn Tử, Kha Vạn Tử, Hoa Vạn Tử...

Mụ nói đến tên ai thì lại đưa mắt chiếu thẳng vào mặt người đó.

Bọn Cảnh Vạn Chung, Vương Vạn Nhận trong lòng hổ thẹn cúi gầm mặt xuống.

Sử bà bà lại quát lên:

-Đứng dậy đi ! Sau sư phụ người bảo sao?

Phong Vạn Lý dạ một tiếng đứng dậy nói tiếp:

-Sư phụ bảo: "Thằng lỏi này nói là võ công bản phái cũng như phái Thiếu Lâm đã có đến ngàn năm. Thế là gã nói ta cùng lão trọc Phổ Pháp chẳng ai hơn ai. Gã đáng chết. Đáng chết lắm ! Uy Đức tiên sinh Bạch Tự Tại này chẳng những võ công đệ nhất thiên hạ mà năm ngàn năm sau trước mấy vạn dặm dọc ngang không tiền khoáng hậu, chẳng có ai bằng ta được.

Sử bà bà buông lời mạt sát:

-Chà ! Nói khoác thế mà không biết nhục !

Phong Vạn Lý nói:

-Bọn đồ đệ thấy sư phụ lúc nói mấy câu này, thần trí đã thất thường, chứ không phải lời sáng suốt. May lúc đó toàn người trong nhà, không đến nỗi đồn đại ra ngoài để bọn võ sư các phái khác chụp lấy làm trò cười.

Phong Vạn Lý lại nói tiếp:

-Lúc ấy anh em ngơ ngác nhìn nhau, không ai dám nói gì thì sư phụ tức giận quát mắng: "Bọn bây cam hết rồi hay sao mà không nói năng gì? Gã nói thế là ngu lắm phải không" ? Sư phụ lại trở Tô sư đệ hỏi: "Vạn Hồng ! Người bảo ta nói thế có đúng không ?" Tô sư đệ đành đáp: "Lời sư phụ dĩ nhiên là đúng". Sư phụ tức giận nói: "Đúng là đúng mà trật là trật. Sao lại còn dĩ nhiên với chẳng dĩ nhiên? Ta hỏi người võ công của ta cao đến mức nào?" Tô sư đệ run lấy bả đáp: "Võ công của sư phụ cao thâm không biết đến đâu mà lường ! Cổ vãng kim lai chỉ có một mình sư phụ mà thôi. Võ công bản phái đều do một tay sư phụ chấn hưng cho rộng lớn thêm." Sư phụ lại càng tức quát mắng: "Theo lời mi nói thì võ công của ta đều do tiền nhân truyền dạy. Mi thật là ngu xuẩn. Võ công phái Tuyết Sơn là tự ta sáng chế ra. Những lời đồn ông mô, ông mô làm tổ sư, gia gia phái Tuyết Sơn đều là nói nhảm. Tổ sư gia truyền lại kiếm phổ, quyền phổ thì ai nấy đều biết qua rồi, ta còn có gì là cao minh nữa? Tô sư đệ liền nói: "Đồ nhi e rằng Tổ sư gia cũng không cao minh bằng sư phụ."

Sử bà bà nói:

-Cái tính ngông cuồng tự đại của sư phụ người đã có từ lâu. Ba mươi năm lão làm Chưởng môn bản phái không gặp một tay đối thủ nào thắng được lão cả. Lão tự cho võ công mình là thiên hạ đệ nhất. Ai nói tới võ công các phái Thiếu Lâm, Võ Đang nổi danh nhưng y đều cho là không đúng, họ chỉ có hư danh không đáng kể, không ngờ tính ngông cuồng tự đại của lão càng ngày càng tột. Lão coi cả Tổ sư gia bản phái cũng không vào đâu. Thằng lỏi Tô Vạn Hồng không có một chút tư cách gì dám phỉ báng cả Tổ sư gia để nịnh hót sư phụ.

Phong Vạn Lý nói:

-Sư nương ! Sư nương thật không ngờ tới là sư phụ nghe câu nói đó vung chưởng đánh Tô sư đệ hất ra ngoài mấy trượng và lập tức giết gã. Miệng sư phụ hàm hàm: "Không bằng là không bằng. Sao còn e rằng với chẳng e rằng?"

Sử bà bà tức giận quát lên:

-Nói càn, nói bậy ! Lão chó chết đó có hồ đồ gấp mười cũng không đến nỗi vì hai chữ "e rằng" mà giết một tên đệ tử mà lão vẫn đem lòng thương yêu.

Phong Vạn Lý nói:

-Xin sư nương minh xét. Ngày thường sư phụ đối đãi với bọn đệ tử ớn nặng tày non. Dù đệ tử có gian ác đến đâu cũng không dám bịa đặt nói càn. Việc này hơn hai chục người đều thấy rõ, sư nương cứ hỏi coi sẽ biết.

Sử bà bà đảo mắt nhìn vào mặt từng tên đệ tử chỉ trưởng lưu tại thành Lăng Tiêu rồi hỏi:

-Việc này ai mà tin được? Họa chẳng chỉ có kẻ phát khùng.

Phong Vạn Lý nói:

-Sư phụ lão gia thiết tình đã mắc bệnh thần trí không được minh mẫn lắm.

Sử bà bà nói:

-Thế thì các người phải tìm thầy chữa thuốc cho lão chứ?

Phong Vạn Lý nói:

-Bọn đệ tử lúc đó cũng đã nghĩ vậy nhưng không dám tự quyết liền cùng mấy vị sư thúc thương lượng rồi đi mời hai vị danh y nổi tiếng nhất trong thành là Nam đại phu và Đới đại phu đến coi mạch cho sư phụ. Sư phụ vừa thấy họ liền hỏi họ đến để làm gì? Hai vị đại phu không dám nói thẳng và chỉ bảo là nghe tin sư phụ ăn uống không được điều hòa. Bọn họ ở trong thành đã được sư phụ chiếu cố lâu ngày. Một là vì lòng cảm kích, hai là họ rất quan tâm đến sức khỏe của sư phụ nên đến vấn an thăm hỏi. Sư phụ liền nói ngay là chẳng có bệnh gì và hỏi họ: "Các vị có biết từ cổ chí kim võ công cao cường nhất là ai không ?" Nam đại phu đáp: "Về võ học tiểu nhân không biết một tý gì mà dám bàn luận trước mặt Uy Đức tiên sinh thì phỏng khác gì đọc sách Hiếu kinh trước cửa đức Khổng Phu Tử hay múa rìu qua mắt thợ ?" Sư phụ cười khanh khách nói: "Múa rìu qua mắt thợ cũng không sao. Người cứ nói ta nghe thử". Nam đại phu liền đáp: "Tiểu nhân chỉ nghe nói phái Thiếu Lâm là núi Thái Sơn là sao Bắc Đẩu trong võ lâm. Đạt Ma tổ sư thả bè lau qua sông lập ra phái Thiếu Lâm. Vậy tiểu nhân tưởng tự cổ chí kim Đạt Ma tổ sư là người võ công cao hơn hết.

Sử bà bà gật đầu nói:

-Nam đại phu đối đáp như vậy thực là đặc thể.

Phong Vạn Lý nói:

-Nhưng sư phụ vừa nghe đại phu nói liền nổi giận đáp: "Lão Đạt Ma đó là người nước Thiên Trúc cõi Tây Vực, vào hạng hung ác man di. Người cho một tên rợ hồ là ghê gớm, như vậy há chẳng làm mất oai phong của nước Trung Hoa đường đường ư?"

Nam đại phu sợ quá đáp:

-Dạ dạ ! Tiểu nhân biết tội rồi.

-Sư phụ lại hỏi lại Đới đại phu. Đới đại phu đã trông gương Nam đại phu, khi nào còn dám đề cao phái Thiếu Lâm, y đáp:

-Tiểu nhân nghe nói tổ sư Trương Tam Phong phái Võ Đang võ thuật thông thần, đã sáng lập ra quyền, chưởng nội gia, còn cao hơn phái Thiếu Lâm. Theo ý kiến của tiểu nhân thì Đạt Ma tổ sư là người rợ Hồ không đáng nói đến, vậy Trương Tam Phong tổ sư mới đáng là người thứ nhất trong võ lâm từ cổ chí kim.

Sử bà bà nói:

-Thiếu Lâm, Võ Đang là hai môn phái lớn, đều có hơn ngàn năm võ công không thể nói phái Võ Đang hơn phái Thiếu Lâm được. Có điều Trương Tam Phong tổ sư đã nổi tiếng võ lâm mấy trăm năm nay là một vị đại tôn sư. Vậy mình không nên bàn đến chuyện so bì giữa những nhân vật này.

Phong Vạn Lý nói:

-Sư phụ đang ngồi trên ghế vừa nghe Đới đại phu đáp lại xong liền đứng phắt dậy nói: "Người bảo Trương Tam Phong sáng lập ra quyền chưởng nội gia là ghê gớm lắm ư? Nhưng ta coi cũng tầm thường thôi. Phái Võ Đang sở trường về quyền pháp thì chiêu "Hư Trung Hữu Thực" đã là nổi danh, nhưng ta đều có cách phá được dễ lắm. Còn như chiêu "Dã Mã Phân Tông" về "Thái Cực Quyền" thì ta chỉ chỗ này móc một cái, chỗ kia đá một cước là lập tức khiến cho họ phải ngã lăn... "Đại Cực Quyền" của phái Võ Đang đối thủ với "Tuyệt Sơn Kiếm Pháp" thế nào được? Sư phụ vừa nói vừa chỉ trỏ, chưởng phong vù vù khiến cho hai vị đại phu sợ tái mặt. Bọn đệ tử đứng ở ngoài cửa thấy thế cũng chẳng ai dám chạy vào can ngăn. Sư phụ biểu diễn mấy chục chiêu rồi hỏi: "Võ công của ta so với lão trọc Đạt Ma và lão mũi trâu Trương Tam Phong thế nào?" Nam đại phu ấp úng: " Cái đó... Cái đó... " Đới đại phu liền nói: " Bọn tiểu nhân chỉ biết chẩn bệnh chữa thuốc chứ không hiểu võ công ". Uy Đức tiên sinh nói vậy chả lẽ võ công của lão tiên sinh còn lợi hại hơn Đạt Ma cùng Trương Tam Phong hay sao?

Sử bà bà tức mình nói:

-Đồ mặt dày !

Không biết mụ nói ba chữ đó để thóa mạ Đới đại phu hay Bạch Tự Tại ?

Phong Vạn Lý nói:

-Sư phụ tức giận mắng: " Ta diễn mấy chục chiêu đó mà người chưa tin lời hay sao mà còn dám nói "chẳng lẽ" thì ra người khinh ta quá lắm. Đoạn sư phụ giơ tay lên lập tức phóng chưởng đánh chết hai vị đại phu ngay ở trong phòng...

Sử bà bà nghe Phong Vạn Lý nói một hồi như vậy, bất giác mặt lạnh cả nửa người. Mặt lại thấy đệ tử phái Tuyết Sơn tên nào cũng lộ vẻ bất phục thì bụng bảo dạ:

-Điều thứ ba nội quy của bản phái đã ghi rõ: Không được giết người không biết võ công. Điều thứ bốn lại cấm không được hại kẻ vô tội. Lão chó chết đã giết đệ tử bản môn khiến mọi người sinh lòng bất mãn. Lão còn hạ sát cả hai vị y sinh là phạm rất nặng vào quy điều của môn phái thì còn làm Chưởng Môn thế nào được?

Bỗng nghe Phong Vạn Lý lại nói tiếp:

-Lúc đó sư phụ thấy bọn đệ tử lộ vẻ khác lạ, liền quát hỏi: " Bọn mi ngơ ngáo nhìn ta làm chi vậy? Hừ ! Có phải bọn mi mắng thầm ta đây phá hại môn quy? Môn quy phái Tuyết Sơn do ai lập ra? Tự ông trời nhào xuống hay do người phạm tục lập ra? Nếu đã do người ấn định thì sao lại không canh cãi được. Ngay tổ sư là người dựng ra mười điều môn quy mà còn sống đến nay không đấu lại với ta để ta đoạt mất chức Chưởng Môn thì chính người cũng phải nghe hiệu lệnh của ta ". Sư phụ trở vào mũi Yên sư đệ hỏi: " Lão thất ! Tự cổ chí kim, ai là người võ công cao nhất? Người thử nói ta nghe !" Yên sư đệ bản tính quật cường, liền đáp: " Đệ tử không biết ". Sư phụ tức quá quát hỏi: " Sao mi lại không biết ?" Yên sư đệ đáp: " Sư phụ không dạy qua nên đệ tử không biết ". Sư phụ liền bảo: " Được lắm ! Vậy bây giờ ta dạy mi: Chưởng Môn phái Tuyết Sơn Uy Đức tiên sinh Bạch Tự Tại là tay kiếm thủ đệ nhất, quyền cước đệ nhất, ám khí đệ nhất từ cổ chí kim. Người là đại anh hùng, đại hào kiệt, đại hiệp sĩ, đại tôn sư. Mi đọc lại cho ta nghe thử !" Yên sư đệ đáp: " Đệ tử ngu độn. Sư phụ nói liên một tràng dài, đệ tử không nhớ được ".

Phong Vạn Lý ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

-Sư phụ liền giơ chưởng lên hỏi: " Mi có đọc hay không? Yên sư đệ hậm hực đáp: " Đệ tử xin đọc: " Chưởng môn phái Tuyết Sơn là Uy Đức tiên sinh Bạch lão gia đã nói người là tay kiếm thủ đệ nhất.. " Sư phụ không chờ y đọc hết đã quát lên: " Sao mi lại thêm hai chữ "đã nói" vào là có dụng ý gì? Mi tưởng ta không nghe thấy hay sao? " Yên sư đệ bị sư phụ đánh một chưởng, đầu óc vỡ tan ra mà chết. Mọi người dù lớn mật đến đâu cũng phải tuân theo ý kiến của sư phụ và đọc lại: " Chưởng Môn phái Tuyết Sơn Uy Đức tiên sinh Bạch lão gia tử là tay kiếm thủ đệ nhất, quyền cước đệ nhất, ám khí đệ nhất từ cổ chí kim. Lão gia còn là đại anh hùng, đại hào kiệt, đại hiệp sĩ, đại tôn

sư ". Ai nấy phải thuộc lòng không được sai một chữ. Bấy giờ sư phụ mới tha cho bọn đệ tử lui ra.

Phong Vạn Lý lại kể tiếp:

-Bọn đệ tử đều lấy làm tức giận mà không dám nói ra. Hôm sau bọn đệ tử khám liệm cho ba vị sư đệ cùng hai vị đại phu rồi đem đi mai táng. Sư phụ lại đến đại náo linh đường, đá tung năm cổ bài vị của năm người quá cố đi. Đồ sư đệ cả gan đến trước khuyển can liền bị sư phụ lượm ngay một bài vị đập gãy chân y đi, ngay tối hôm ấy có bảy vị sư huynh sư đệ không từ biệt bỏ đi. Hết thấy mọi người đều nhìn thấy cục diện sắp đổ vỡ tan rã của phái Tuyết Sơn. Ai nấy đều trong lòng hồi hộp tự biết rằng bàn tay của sư phụ bất cứ lúc nào cũng có thể đập vào đầu mình. Anh em lâm vào tình trạng bất đắc dĩ liền bàn nhau bỏ thuốc mê vào thức ăn để lão gia ngã lăn ra rồi lấy xiềng xích khóa chân tay lại. Bọn đệ tử hành động phạm thượng, phản loạn là phạm tội cực kỳ trọng đại. Vậy việc xử trí thế nào là tùy ở sư nương quyết định.

Phong Vạn Lý nói hết lời, khom lưng thi lễ trước mặt Sư bà rồi lùi lại đứng vào trong đám đông.

Sư bà bà ngẩn người ra hồi lâu. Mụ nhớ tới trượng phu nổi tiếng anh hùng một thời mà đến lúc già nua lại đâm ra thần trí hồ đồ thì không khỏi đau lòng. Hai mắt đỏ hoe cơ hồ trào lệ. Mụ cất giọng run run hỏi:

-Những lời Phong Vạn Lý nói đây có chỗ nào quá đáng hay sai sư thực không !

Mọi người không ai lên tiếng. Hồi lâu Thành Tự Học mới đáp:

-Sư tẩu ! Thực tình là như vậy. Nếu bọn tiểu đệ còn lừa gạt sư tẩu chẳng hóa ra tội càng thêm tội ư?

Sư bà bà nói:

-Dù cho Chưởng môn sư huynh của các người có thần trí hồ đồ, giết người vô tội đi nữa thì các người hiệp lực phết trừ một lão đi là cùng. Sao các người lại ám toán cả đến bọn Vạn Kiếm vừa ở Trung Nguyên về. Tại sao lại còn muốn trừ giết hết bọn đệ tử chi trưởng? Hành động nhỏ cở hết góc rẽ này là nghĩa làm sao ?

Tề Tự Miên đáp:

-Tiểu đệ không tán thành việc gia hại sư ca cùng đệ tử chi trưởng. Vì thế mà đã cùng Liêu sư đệ tranh viện kịch liệt. Vụ này tưởng sư tẩu cũng đã nghe rõ.

Sư bà bà ngơ ngẩn xuất thần một lúc rồi thở dài nói:

-Cái đó kêu bằng trời không chịu đất, đất chẳng chịu trời. Việc đã xảy ra đến thế, cũng không thể trách mọi người được.

Liêu Tự Tề từ lúc bị Bạch Vạn Kiếm chặt đứt một đùi, miệng vết thương máu chảy ra như suối. Nhưng hắn là người rất cương nghị, không thềm kêu la một tiếng, tự

điểm huyết để chỉ huyết rồi găng gượng xé vạt áo buộc vết thương. Cả những tên đệ tử thân cận của lão cũng sợ vạ lây không một tên nào dám lại nâng đỡ.

Sử bà bà lúc trước nghe Liêu Tự Lệ khởi xướng việc sát hại bọn đệ tử chi trưởng của Bạch Tự Tại thì trong lòng căm hận vô cùng. Nhưng từ lúc mục nghe Phong Vạn Lý tường thuật mọi chi tiết mới biết rõ mầm họa ở đâu ra. Thực tình đầu mối vụ này là do trượng phu mục mà phát sinh biến cố. Mục không khỏi mềm nhũn tâm can, liền nói bọn đệ tử ngành thứ tư, quát bảo:

-Tội bây thật là giống súc sinh ! Mắt thấy sư phụ mình bị trọng thương mà chỉ đứng tự thủ bàng quan thì còn làm người thế nào được ?

Bọn đệ tử ngành thứ tư bấy giờ mới chạy lại tranh nhau buộc vết thương cho Liêu Tự Lệ.

Mọi người khác cũng tưởng chừng như cất được khối đá nặng đè vai. Chúng tự nghĩ:

-Sử bà bà đã khoan dung cả đến Liêu Tự Lệ thì tội nghiệp bọn mình còn nhẹ hơn dĩ nhiên không có gì đáng ngại cho lắm.

Có người lấy chìa khóa mở xiềng xích hết cho bọn Cảnh Vạn Chung, Vương Vạn Nhân, Ônng Vạn Đức, Hoa Vạn Tử.

-----oOo-----